

[Finansministeren]

bage med, er nu snarere karakteriseret af grædekoneri, kværlanteri og fornærmethed end af en konstruktivitet, der gør det muligt at finde ud af, hvor man ville gøre tingene anderledes.

Fru Anne Birgitte Lundholt sagde, at hovedbyggestenen skal ændres, men så kom vi ikke meget længere ind i den materie. Det kunne jo være interessant, hvis man virkelig ville fortælle, hvis man virkelig ville sige frem, hvis man virkelig ville tale ud om, hvad det var, oppositionen ville. Om det er den politik, der tegner sig i krydsfeltet mellem åndsfællerne Fogh Rasmussen, Breckmann og Kim Behnke, om det er den økonomiske politik, der er alternativet til den nuværende regerings.

Det kunne være interessant at få beskrevet projektet endnu mere konkret som ændringsforslag til den danske finanslov for 1994, end det er blevet i hr. Fogh Rasmussens noget opreklamerede filosofiske skrift.

Den konservative ordfører sagde, at vi skulle have en egentlig arbejdsmarkedsreform – det må være i modsætning til en uegentlig, vi har fået – men det blev heller ikke konkretiseret så meget. Jeg forstod det nærmest sådan, at det, der var uegentligt ved arbejdsmarkedsreformen, var, at den ikke nedskar dagpengeniveauet, at det er det, der er forskellen i opfattelsen af, hvad en arbejdsmarkedsreform skal gå ud på. Det er jo en korrekt iagttagelse. Hvis det er det, man kritiserer, er det ikke noget, vi kan forhandle om.

Så sagde den konservative ordfører, at man jo havde fremlagt 42 forslag – lige så mange forslag, som Det Konservative Folkeparti havde mandater, dengang der var flest – men at regeringen end ikke havde gidet kigge på dem.

Det er sandelig forkert. Vi lavede en omhyggelig vurdering af disse forslag her i forsommeren og konstaterede, at hvor virkningen af regeringens økonomiske politik var, at vi i forhold til et uændret politikforløb kunne skaffe en nedgang i ledigheden på 40.000, ville det konservative forslag ved fuld gennemførelse samlet set, alt iberegnet, give mellem 5.000 og 10.000 i bidrag til bekæmpelse af ledigheden.

Hr. Svend Heiselberg sagde, at han var ked af at tegne et trist billede af dansk økonomi. Jamen det behøvede hr. Svend Heiselberg jo slet ikke at gøre. Hr. Svend Heiselberg var i samme situation – jeg har brugt det billede før,

men da var det hr. Henning Dyremose, der havde problemet – som manden, der står og banker hovedet ind i væggen og siger: Hvad er alternativet? Jamen alternativet er meget nærliggende, kan jeg sige til hr. Svend Heiselberg. Det er at lade være med at banke hovedet ind i væggen. Man behøver ikke at gøre det. Man behøver ikke at tegne dette triste billede, for det har ikke nogen forbindelse med virkeligheden, og det er jo noget kedeligt noget.

Endvidere taler Venstre meget om, at der kun er kunstig beskæftigelse i finanslovsforslaget. Dertil vil jeg sige, at vi altså også her taler om et forskelligt menneskesyn. Vi mener ikke, at det er kunstig beskæftigelse at få drøn på orlovsordningerne, sådan at mennesker, der har lyst til at bruge noget tid på at passe deres små børn eller dygtiggøre sig, så dette samfund kan blive mere konkurrencedygtigt og virksomhederne kan få den arbejdskraft, de har brug for, og dermed give plads til nogle af de ledige i produktionen. Det mener vi ikke er kunstig beskæftigelsespolitik. Det er en meget tiltrængt indsats, og den har både uddannelsesmæssige og familiepolitiske værdier i sig.

Jeg synes også, man skal lade være med at male den danske beskæftigelsessituation så dystert, som man gør. Den er meget dystert, og vi har et meget højt ambitionsniveau med hensyn til at ændre det, men når hr. Svend Heiselbergs siger, at der er 40 pct. af befolkningen, der er på indkomstoversførsler, skal man være klar over, at det jo for det første er på et eller andet tidspunkt i løbet af året, og for det andet, at sandheden om det danske samfund – den anden side af sandheden om det danske samfund – er, at vi er det samfund i verden, der har flest mennesker, både mænd og kvinder, mellem 15 og 65 år faktisk i arbejde på det lønnede arbejdsmarked. Men vi har altså også det ambitionsniveau, at vi skal have de sidste med, både mændene og kvinderne, hvis de ønsker det, og det er det, regeringens økonomiske politik tilrettelægges efter.

Jeg noterede mig selvfølgelig også, at hr. Svend Heiselbergs eneste konkrete udgiftsmelding var et forslag til en merudgift. Det har flere hæftet sig ved.

Vi har i øvrigt også regnet på de meldinger, vi har kunnet tage ned fra Venstre om den økonomiske politik – bl.a. den, der blev gentaget her i dag om, at udgifterne ikke måtte stige, af